

hadden; en dat neef voor de inning van koepons en lijfrente zou zorgen en dan het pensiongeld, en wat er verder nodig was voor kleren en bewassing, verzenden. Maar 't grootste deel van de meubels moest nu worden opgeborgen; daar was geen ruimte voor bij de dames Braatvis. Neef beredderde het. De eresabel en het olieverfportret van wijlen oom gingen naar diens familie; enig oud porselein en zilver naar een aange-trouwde nicht; een antieke sekretaire en een kanapé met versleten paardharen overtrek en verzakte veren mocht neef in zijn huis nemen. Het hoog-nodige: tafel, bed, stoelen, kachel, verhuisde naar de kamer bij de dames Braatvis. Maar het meeste werd geborgen op den zolder bij tante's vroegeren huisbaas; want die was een eerlijk mens, zei zij; en je kon nooit weten hoe de dingen nog te pas kwamen. Als 't naar de Vendu ging, kreeg je er toch niets voor Uit al die nooit-geluchte voorwerpen steeg de oude bekende geur op van het bovenhuis der grootmoeder, geur van vochtige kasten, van kamers waar nooit zon en frisse lucht in drongen. Ze waren in den loop der jaren door tante al vaak toegewezen aan verschillende erfgenamen, vooreerst in het telkens veranderde testament bij den notaris, en vervolgens in allerlei officieuze beschikkingen, die zij met beverige letters — want zij kon zelf niet goed meer zien wat zij schreef — op vodjes papier noteerde. De naaimachine en de povere meubels van het meidenkamertje had zij indertijd, toen Mina nog een nieuwigheid was, voor haar bestemd, maar nu, bij 't vertrek naar de dames Braatvis, gaf tante Loe aan neef een papiertje waarop hij ontcijferde: „Wanneer ik kom te overlijden mag er niets worden gegeven aan mijne dienstbode Mina, daar ze mij mijn leven ondragelijk heeft gemaakt”. En dan haar ondertekening met „Mevrouw Wed. . . .”

Zo had hij haar op een wintermiddag bezocht bij de dames Braatvis, wier woning hij herkende aan het bord dat naast de deur was gespijkerd en waarop hij „Rhodé” las. Hij moest een houten brugje over en zag tante's hoofd terzij van een gordijntje achter een venster. Ze zat er in een somber kamertje te schemeren; en ze was al niet erg verrukt meer over haar vriendinnen.

„Ze bestelen me, Bert,” fluisterde tante geheimzinnig. „Dat zilveren speldje van me, van dat oud zilver, dat ben ik kwijt. Ik heb 't geloof ik laten vallen, en nou doen de Braatvissen net of ze 't niet terug kunnen vinden.”

Ze beklagde zich ook over haar dominee, den Doopsgezinden, dien ze vroeger een lieven man had gevonden, maar die haar nu, bij 't horen van die beschuldigingen, onder handen had genomen en haar achterdocht verweten.

„Nee maar! die verdedigt zulke spoken nog! Hij kan wegblijven, ik wil niks meer van 'em weten. 'k Heb 't 'em gezegd ook.”